

Кипить цей холодний, неніжний

Ігор Павлюк

Кипить цей холодний, неніжний до серця час.
Божки нерозп'яті по всіх континентах скачуть.
Реальність сильніша за мрію.
Ніщо не лякає нас.
А те, що дивує,
Нічого в житті не значить.

І вітер так виє, мов смішно йому чомусь.
А в ньому вчувається предків немита мова.
З планетного серця, як нафта,
Виблискує Київська Русь,
Щоб стати по-людськи над "родіной" Вашою знову.

Над сірим безчассям, над скурвленим днем і дном,
В смертельних забавах забувши про гріх і долар.
Зосталося серце тим самим стареньким сліпим селом,
Хоча звир'ювала і круто змінилась доля.

Звикала до себе.
Шукала себе у світах.
Тим часом ньюйоркці уже купували Місяць.
Як гнізда могильні, апостольський біль, свята,
Чи глина, яку у всевишші для когось місять.

А потім відкусять одну з пуповин — і все:
Життя почалося...
В крові золотіє осінь.
Чим більше відкрито, тим менший у тому сенс.
Чим більш не забуто, тим менше болить волосся.

Князі і бояре, дружина, і смерд, і звір...
На круги своя повертаються вічні кола.

Від стукоту серця лавини злітають із гір
Разом із орлами
Й рекламою "Кока-кола".